

Zo zoznamu slovenských Černobyľov: Kúpele Korytnica

Tohto leta 2010, v rámci dovolenky na Liptove, sme sa rozhodli pozrieť a okúpať v kúpeľoch Korytnica.

Ale to som naivne nevedel, že kúpele Korytnica v súčasnosti už nie sú kúpele, ale krásnym výstavným pomníkom činnosti zatiaľ neznámej svorky slovenským morálnych „úchylákov“, ktorí sa ich pravdepodobne zmocnili po roku 1989. O tejto činnosti prikladám pár fotografií.

Ale úvodom aspoň pár poznámok o kúpeľoch Korytnica:

Pramene sádrovcovo-zemitej železitej kyselky sa využívali už v 18. storočí. Roku 1835 postavili kúpeľný dom, v polovici 19. storočia vznikla kúpeľná osada. Roku 1970 to boli 4 kúpeľné domy, liečili sa tam žalúdočné choroby a cukrovka.

Takto pekne vás Korytnica víta so symbolom - pohárom, fontánou a lavičkami. Nič už skoro nefunguje, ale aspoň viete, kde ste.

U vchodu je vrátnica (asi), na poschodí so strážnou službou. Tabuľka je stále neporušená.

Na prízemí pravdepodobnej vrátnice je tabuľka s nápisom:
„Pri oprávnenej požiadavke na otvorenie rampy volať tel. č.. 0908932976 ...“
Atď..., samozrejme rampa tam žiadna nebola. Len malá slovenská čierna diera vo dverách.

Vedľa vrátnice je modrá dodávka. Ako je zachovalá, to neviem, nedostal som sa ku nej, nemal som mačetu ani montérky, len krátke dovolenkové nohavice.

Asi hlavná budova kúpeľov, cez rozbité okná vidieť, že vnútri ešte niečo ostalo. Nevie, čo to je, ale verím, že archeológovia v budúcnosti to nejako zistia.

Prameň Žofia, nejaká voda vnútri ešte kvapkala. Funkčný bol prameň Jozef, ktorý som neodfotil, lebo tam čakali v rade vždy 3-5 ľudí a naberali si vodu do fľašiek. Zrejme okolití ľudia ešte nezabudli na korytnickú liečivú vodu.

Prameň Alojz, vodu som nenašiel. Bolo by nespravodlivé, keby si prameň Alojz archeológovia v budúcnosti pomýlili s rímskymi kúpeľmi alebo miestom kultových obradov Keltov. Preto by mal niekto vytesať do obkladačiek „Toto postavili Slováci“ a pre istotu dopísať „a zničili nájazdy Tatárov, Turkov, barbarov, humanistov a demokratov“.

Je možné, že v Korytnici sú aj ďalšie pramene, ale pretože som bol v krátkych nohaviciach, nemal som odvahu ich hľadať v kroviskách.

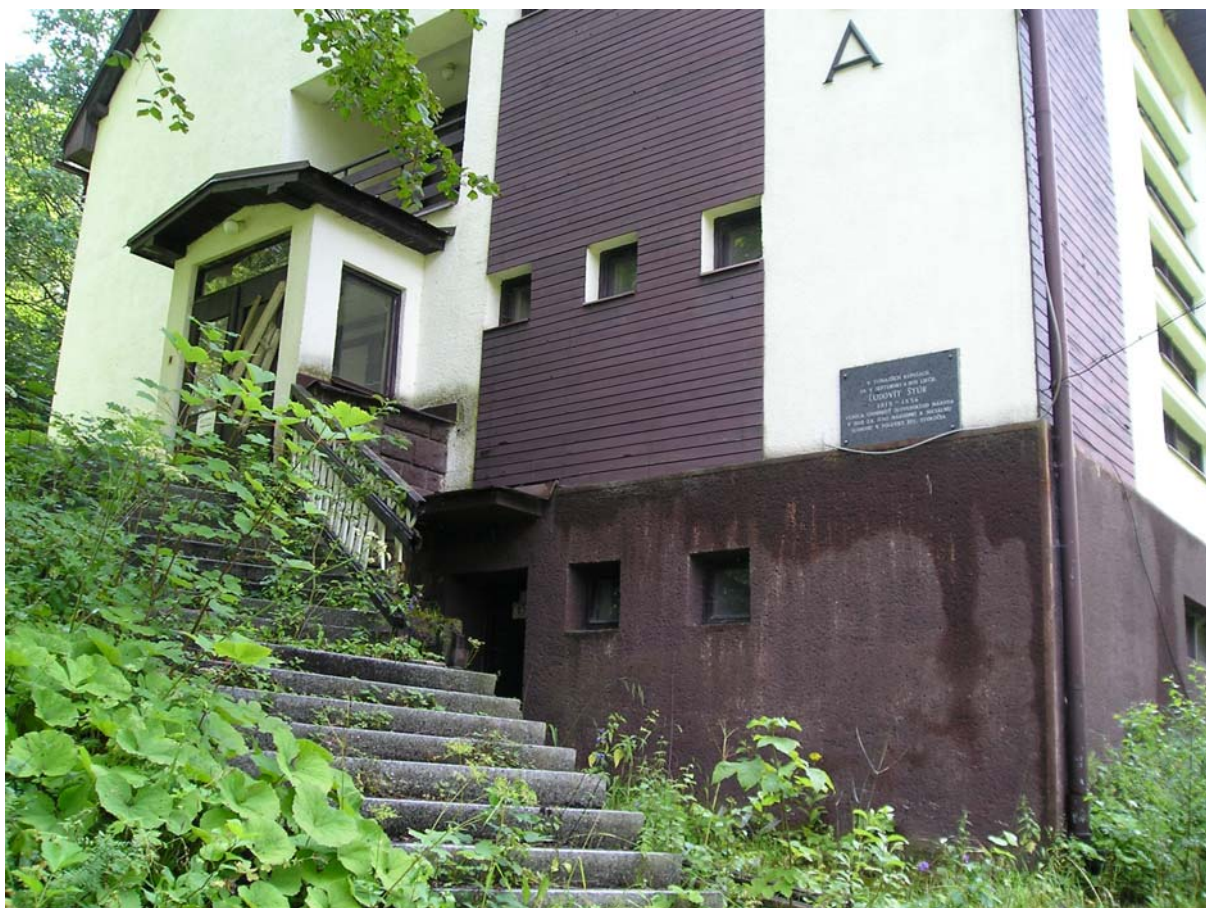

Romantika jazierka v Korytnici, len si nohy omočiť. Aj vodné živočíchy si prišli na svoje. Môj prvý dojem bol, že umelé jazierko je staré niekoľko tisíc rokov, a nie je výsledkom devastácie posledných 20-tich rokov.

Len aby si aj tento výtvar slovenských rúk a súčasných demokratov archeológovia nepomýlili s rímskymi kúpeľmi starými 2000 rokov.

Budova kúpeľov. Mramorové schody „komunistickej totality(?)“ a drevená výzdoba „slobody a demokracie“.

Ešte raz, budova, kde aj mramorové schody podľahli slobode a demokracii. Nápis na tabuľke je na ďalšej fotografii.

Nápis na tabuľke: „V tunajších kúpeľoch sa v septembri r. 1851 liečil LUDOVÍT ŠTÚR, 1815-1856, vedúca osobnosť slovenského národa v boji za jeho národnú a sociálnu slobodu v polovici XIX. storočia.“

Podvedome ho vidím ako vpravo na terase popíja liečivú vodu a diskutuje o národnej a sociálnej slobode slovenského národa. Verím, že jeho prítomnosť v kúpeľoch Korytnica neupadne do zabudnutia, lebo som si istý, že archeológovia po niekoľkých 100 – 1000 rokoch túto tabuľku v ruinách kúpeľov vykopú a dajú do múzea Slovenskej štátnosti. Dajú, ak ju nikto dovtedy neukradne.

V Espresso mali stále socialistické ceny, len tovar chýbal, a aj lavice, stoličky a dokonca aj pult s predavačkou.

Bežný obrázok, čo ostalo na tisícoch miestach na Slovensku po odstránení „komunistickej totality“.

Romantiku riečky zrejme kazilo zábradlie, ktoré malo tiež nejakú cenu.

Tabula na budove v kúpeľoch v Korytnici. Čo na súčasný stav kúpeľov Korytnica hovorí gen. mjr. Jevgenij Pavlovič Voljanskij, veliteľ 2. Partizánskej brigády? Čo hovoria organizácie „Za slobodu Slovanov“, a čo na to Ružomberčania? Neviem, ale Ružomberčanom je to asi jedno. A nielen Ružomberčanom, je to jedno celej spoločnosti na Slovensku. Poukazuje to na ich nebezpečne vysoký mentálny úpadok?

Romantická aleja s machom na asfaltovom chodníku. Napravo terasa bez stolov, ale zato so živými stromčekmi, čím sa nemôžu pochváliť mnohé terasy v Paríži a ani v New Yorku. Len zvyšok lampy bude treba opraviť, i keď možno v temnej noci sem tam ešte zablikne.

Terasa s naklonenými lampami – detail pre skutočných romantikov.

Slovensko-romantická aleja. Vo dne bola prázdna, ale možno podvečer a v noci sa po nej stále prechádzajú milenci. Alebo, že by si ju už dávno označili lesné zvieratká pre nočné milovánky?

Kam asi tieto schody vedú? A kto všetko po nich chodil za posledných 50, 100 alebo 150 rokov? Bol by to veru dlhý zoznam.
Kto po nich chodí posledných 20 rokov „slobody“? Alebo, že by v rámci demokracie bolo zakázané po nich chodiť? Nevie, ale pri istotu som sa ich ani nedotkol. Veď priemyselné kamery sú už vraj všade.

Kam asi táto cestička vedie? Zmocnilo sa ma vzrušenie dávnych objaviteľov chrámov Aztékov a Mayov v pralesoch Latinskej Ameriky. Ale neodvážil som sa ísť ďalej, nemal som ani mačetu, ani pušku, ako mali objavitelia chrámov v pralesoch Latinskej Ameriky.

Zátišie na priedomí a naľavo s lavičkou. Žeby tanečný parket?

Vchod do niečoho a niečo v Korytnici, s čím budú mať určite aj archeológovia starosti. Možno je to časť tribúny, lebo za zrúcaninami sú zvyšky ihriska.

Je šťastie, že na tabuľkách stále vidno, čo všetko v kúpeľoch za „totality“ fungovalo.

Tabuľka „komunistickej totality“ a romantická lavička „slobody a demokracie“. Len, ako sa k nej dostať.

Upozorňujem, že toto nie je obrázok z Černobyľu. Je to detské ihrisko v kúpeľoch Korytnica. Prázdne, poobede v júli, počas prázdnin. Noha detí sa ho posledných 10-20 rokov nedotkla. Uvažujem, kde sa chodia naše deti hrať? Kde deti vyvoleného národa? Kde deti civilizovanej rasy alebo slovenskej šľachty?

Vchod na volejbalové (alebo futbalové?) ihrisko v kúpeľoch Korytnica. Pozitívum je, že je otvorené vo dne v noci a zadarmo. Možno aj sieť sa ešte dá nájsť v šumine lesa a dreva na bránky je v lese tiež dosť.

Hasiaci prístroj asi stále funguje, a hlavne, že je vždy po ruke. Dá sa ukradnúť aj omietka?

Tabuľka na dome s ukradnutou omietkou, ktorý chráni hasiaci prístroj.
Rozmýšľam, kde budú mať partizáni povstaleckú nemocnicu, keď budú opäť zo Slovenska vyháňať
súčasnú bandu lúpežníkov, morálnych úchylákov a darmožráčov?

Záver:

Podobne ako objavitelia Tróje, hrobky Tutanchamóna alebo chrámov v Mezopotámii, ktorí žasli nad stavbami, kultúrou a vyspelosťou dávnych civilizácií, aj ja som mal ten istý pocit, keď som v Korytnici objavoval zvyšky pokladov civilizácie, ktorá žila na území Slovenska až do roku 1990. Aj ja som žasol nad každou stavbou, chodníkom, terasou, prístreškom a lavičkou, z ktorých ešte stále sršala dávna múdrosť, veľkosť, radosť, spokojnosť, ľudskosť a vyspelosť civilizácie, ktorá ich postavila. Vyspelosť našich otcov a dedov.

Ale predsa mi tam stále niečo chýbalo, aj som to dlho hľadal, ale zatiaľ nenašiel.

Hľadal som tabuľu, ktorá by menovite uvádzala zoznam ľudí, ktorí sú zodpovední za devastáciu kúpeľov Korytnica, ktorí dokázali zničiť to, čo prežilo rozpad Rakúsko-Uhorska, Prvú a Druhú svetovú vojnu, vyčistiť nemeckého Wehrmachtu a zložiek SS, činnosť slovenských a ruských partizánov, komunistickú „totalitu“ a „normalizáciu“. Ale neprežilo to „slobodu a demokraciu“.

Neviem, čo to boli za ľudia, ale si myslím, že väčšinou to boli naše celebrity vystupujúce po roku 1989 vo vysokých štátnych funkciách, v médiách hlásajú slovenskú štátnosť, teritoriálnu zvrchovanosť, kultúrnu vyspelosť, slobodu, humanizmus a neviem čo ešte. Samozrejme okydávali všetko, čo sa počas komunistického zázraku zdokonaľovalo alebo vybuďovalo.

Myslím si, že týchto ľudí je potrebné dať vyšetriť na psychiatriu, či to nebola len jedna zo svoriek slovenským morálnych uchylákov, akých sme to pravdepodobne po roku 1989 mali na stovky.

Je len na škodu veci, že týmto problémom sa zatiaľ nezaobera Ústav pamäti národa, lebo národ by si mal takéto niečo navždy zapamätať, ako memento do budúcnosti, aby sa vedel podobným prípadom vyvarovať.

I keď pripúšťam, že pre Ústav pamäti národa to bude strašne veľa roboty, lebo podobných slovenských Černobyľov, ako sú kúpele Korytnica, máme na Slovensku po roku 1989 stovky, ak nie tisíce, k čomu by zodpovedal aj rozsiahly menný zoznam členov svoriek a množstvo tabúl. Je možné, že zoznam bude tak dlhý, že sa dostaneme aj do Guinnessovej knihy rekordov. Pri troške snahy sa tam môže dostať aj počet izieb na Ústave pamäti národa venovaných ničeniu majetku občanov Slovenska po roku 1989.

Ale my v tomto úsilí Ústavu pamäti národa vďaka pomôžeme. Lebo len vtedy, keď to Ústav pamäti národa urobí, môžu ľudia žijúci na území Slovenska tvoriť vyspelú, kultúrnu a civilizovanú spoločnosť.

Už sa teším, keď naše deti a vnuci budú turistovať po Slovensku a pred každým významným objektom bude tabuľa oznamujúca, kto objekt navrhol, postavil, zdokonalil alebo zničil. Myslím si, že to pomôže aj medzinárodnému turistickému ruchu, lebo v tomto budeme prvý z postsocialistických krajín, ktoré boli v roku 1990 oslobodené od „komunistickej totality“.

Karol Ondriaš
ondrias.sk
22.8.2010